

Zeer creatief en altijd inspirerend

Het eeuwige leven: Joyce Bloem (1951-2017)

Door: Peter de Waard, Volkskrant 27 juni 2017

Ze werkte als kunstenaar, graficus en dichter. Tevens zette ze zich ook actief in voor de gemeenschap. Joyce Bloem had een groot hart.

Samen met haar zus schrijfster en filmmaakster Marion Bloem realiseerde ze in 2006 het landartproject Sawah Belanda in het park Sacre Coeur in Arnhem. Het was een herinnering aan de vertelcultuur van de Indische Nederlanders.

Op 27 augustus 2016 kon in bijzijn van de hele familie Bloem het tienjarig jubileum van het kunstproject worden gevierd. Twee maanden daarvoor was bij Joyce Bloem een ongeneeslijke vorm van endometriumkanker vastgesteld. Na borstkanker in 2006 en baarmoederslijmkanter in 2011 kreeg ze wederom een zware boodschap te verwerken. Joyce Bloem - beeldhouwer, keramist, graficus en dichter - overleed op 22 mei op 66-jarige leeftijd in het Gelderse dorpje Tuil, waar ze woonde en werkte.

Ze was creatief en inspirerend, zoals de stichting Sawah Belanda haar omschreef. Behalve dat ze kunstenaar was, zette ze zich in voor de gemeenschap. Ze was de drijvende kracht achter de Stichting BOL, die jaarlijks de Tour de Waal organiseerde, het bevrijdingsevenement in een aantal Rivierenlandse gemeenten langs de Waal.

Dit jaar werkte ze ondanks haar ziekte nog aan een laatste project. Bij de oude steenfabriek aan de Waal werden vijf veldovens geplaatst, waar kinderen duizend kommetjes ('welkommetjes', zoals ze het noemde) konden bakken. Ook daalden parachutespringers met door haar ontworpen vlaggen af. Op 5 mei keek ze vanuit een rolstoel toe hoe de dorpen weer met elkaar waren verbonden.

De creatieve genen dankten de kinderen aan hun vader die prachtig kon tekenen

Bloems ouders waren Indische Nederlanders. Haar vader was KNIL-militair die na de onafhankelijkheid van Indonesië in 1949 van plan was dat land te helpen bij de opbouw. Haar moeder, die in verwachting was van Joyce, vertrouwde de situatie niet. Het echtpaar kwam rond Kerst 1950 naar Nederland. Het stel werd ondergebracht op een zolderkamertje naast de kerk in Simpelveld. Op 12 januari 1951 werd Joyce geboren in Heerlen. Een jaar later volgde haar zus Marion en daarna kwamen nog twee jongens, van wie er tegenwoordig één bij het World Food Programme (WFP) in Rome werkt en één bij de Church World Service in New York.

De creatieve genen dankten de kinderen aan hun vader die prachtig kon tekenen, vertelt Bloems man Nico van den Heuvel: 'Vooral naakte vrouwen, wat zijn echtgenote niet altijd leuk vond.'

Joyce Bloem studeerde aan de Academie voor beeldende vorming in Tilburg en het Keramisch Werkcentrum in Heusden. Haar Indische achtergrond kwam in de loop van de

jaren centraal te staan in haar werk. Twee gestalten namen daarbij een belangrijke plaats in: de danser en de wachter. De beweeglijke en de onbeweeglijke.

Joyce Bloem hield altijd de regie

Bekende werken van haar zijn: Tjinta Kamu in Dordrecht, het Indiëmonument in Nijmegen, Verhalen van Neerijnen in Opijnen en Rumah Bunga in Delft. Ze schreef daarnaast drie gedichtenbundels: Telkens verdwijn ik door te branden (1988), Een onmogelijk personage (1990) en Zonnedauw (2009).

Postuum zal er dit najaar nog een bundel zogenoemde night-haiku's verschijnen. Bloem had de laatste maanden zo veel pijn dat ze 's nachts niet kon slapen en haiku's schreef die ze naar vrienden zond', zegt haar man.

Nadat in 2006 borstkanker werd vastgesteld, was ze initiator van een tentoonstelling Borstbeelden in het ziekenhuis Rivierenland in Tiel. Ze hield altijd de regie en wilde thuis in Tuil sterven, waar ze al 45 jaar woonde. Als kist koos ze voor een omhulsel van stevige bananenbladeren. Joyce Bloem laat haar man en twee kinderen na.

